

gaa den Vej, som det ærede Medlem har foreslaaet. Hovedsagen er dog kun den, at det bliver fuldstændig klart, at det er en Umulighed for Thinget at gøre Regjeringen Tilbud om Bevillinger paa det Vilkaar, at det alligevel skal staa Regjeringen frit for, om den vil respektere vor Nægtelsesret eller ei.

Og hvorfor er det umuligt? hvorfor er det os umuligt at gøre Regjeringen et saadant Tilbud? Det er ikke, fordi vi betragte vor Nægtelse af Finantsloven som et Slags Kampmiddel; det er ikke, fordi vi vente derigjennem at kunne opnaa nogen direkte parlamentarisk eller politisk Virkning overfor vore Modstandere eller overfor Ministeriet. Det opnaa vi aldeles ikke. Nei, Grunden til, at vi ikke kunne tilbyde en Finantslov, er den, at det er umuligt for os at gøre det for vor egen Skyld. Vi maa handle saaledes, fordi hvis vi under disse Betingelser og Vilkaar handlede anderledes, hvis vi kom og tilbød en Finantslov, saa vilde vi gjøre os skyldige i simpelthen slet og ret en Løgn. Hvis vi under disse Forhold, da vi ere os fuldt bevidste, at Bevillingsretten er os berøvet, da vi vide, at Regjeringen ikke blot i Ord hænder, men i Gjærning gennemfører det Princip at blæse Rigsdagens og Folkethingets Votum et Stykke — hvis vi under disse Forhold, siger jeg, vilde lade, som om Alt var ved det Gamle og gjøre Forslag og Tilbud af Bevillinger og af Love ligesom hidtil, saa vilde vi derved slet og ret staa og lyve for os selv. Det er Grunden. Vi have sidet her lige til det sidste Aar i Thinget og i Finantsudvalget og Time efter Time drøftet Finantsloven Post for Post; vi have strøget et Tusind hist og her, ladet et andet Tusind blive staaende — Alt i den Tro, at det betød Noget, at vor Behandling og vort Votum desangaaende gjaldt Noget. Det viser sig nu, at det betyder Intet, at hvad vi tale og hvad vi beslutte, det er som talk og som handlet hen i Luften. Vi kunne da ikke, med denne Bevidsthed, stille os hen og spille den Komædie, at vor Ret bestaar ukraenket, forsjøge at stifte os selv og Befolkningen Blaar i Dinene ved at lade, som om vi endnu fremdeles besad den Myndighed, der hel og holden er taget fra os.

Seg skal for min Part ikke komme ind paa det Spørgsmaal, som Conseilspræsidenten atter i Dag har fremdraget, om Gyldigheden af dette Things Forkastelse af provisoriske Love i Følge eget Initiativ. Seg skal ikke komme ind derpaa af to Grunde. For det Første maa jeg tilstaa, at jeg har den Opfattelse, at dette Thing ikke kan ind-

lade sig paa en Forhandling med denne Minister om Grundlovens Forstaelse og Fortolkning uden at gjøre sig selv komisk. Med en Mand, der træder op som den ærede Minister her i Dag og med enfattig Betoning fortæller, at Alt, hvad han gjør, gjør han for at hæbde Grundloven, med en saadan Mand, der siger saadanne Ting, er en Diskussion om Grundlovens Forstaelse i ethvert Tilfælde for mig ganske umulig. Og i Øvrigt har jeg intet Dieblit været i Tvivl om — og jeg tror ikke heller noget andet Medlem her i Thinget — at Ministeriet nødvendig maatte hæbde den Paastand, som det her hæbder. Seg har af denne Finantsminister og af denne Justitsminister intet Dieblit ventet Andet. Men det er det, som det var nødvendigt for os at konstatere. Det er Betydningen af vor Forkastelse forleden af de to foreløbige Love. Der stod kun en eneste Barriere tilbage for den ministerielle Gnevælde, der var endnu kun den lille Sten i Veien: vore 2 Maanedere. Men det er en Selvfølge, at Ministeriets Politik vilde ikke have funnet søres helt igjennem, hvis det ikke var kommet ogsaa over denne Barriere, hvis det ikke havde ryddet ogsaa denne sidste Sten til Side. Statskuppet vilde ikke have været gennemført fuldt og helt, hvis dette ikke var slet. Og selvfølgelig, ja selvfølgelig er det slet. Med Hæbdelsen af den Sætning, at dette Things Forkastelse af foreløbige Love er ugyldig, saafremt Regjeringen ikke selv har forelagt dem, er Statskuppet fuldbørret; fra i Manddags er det gennemført fuldt og helt. Det er gennemført mindre brutalt, end man har gjort Statskup andetsteds. Man har ikke som Bonaparte i St. Cloud ladet en Bataillon Grenaderer rydde Salen; man har ikke som Cromwell jaget Parlamentet ud af Døren, dreiet Laasen om og stukket Nøglen i Lommen. Det er her gaaet mere rolig af; men Resultatet er ikke mindre grundigt. Der er gennemført et fuldstændigt ministerielt Gnevælde, og naar Conseilspræsidenten endnu søger at berolige os med, at han er villig til at bøie sig — ikke for dette Thing, men for Rigsdagens i sin Helhed, saa er det jo hans sædvanlige statsretlige Doktrin, der beror paa et mangelfuldt Kjendstabs til Algebraen. Seg har nemlig dog endnu aldrig hørt ham paastaa, at Landsthinget har større Ret i Lovgivningsfager og større Ret i Bevillingsfager, end Folkethinget har. Naar Folkethingets Ret da er 0, saa er Landsthingets Ret ogsaa 0; men $0 + 0 = 0$. Det er denne algebraiske Sætning, som jeg vil henlede den ærede Ministers Opmærksomhed paa. Den vil tjene til at forrigere